

Таенъ звукъ ѝ изговаря:
„Мила азъ съмъ драги твой“

„Не, азъ съ него ще се бия,
Тукъ за мене нема страхъ;
Ако и да ненадвия,
Нѣка стана в' грода прахъ.“

Подиръ малко тя усѣти,
Че изгуби що мечтай;
Съсъ измама този призракъ
Ненадѣйно я роптай.

И омаянна тя падна
Кат' мъртва на земнята;
Нѣшто мислимо я грабна,
И отнесе въ гората.

Нъ петелът се обади,
И ноштѣта се прокуди;
Съвѣстѣта си тя угади,
Призракътъ ся изгуби.

Мисли въ ума си ужасно,
Коег' нея удиви;
Девѣтъ хубавъ слѣнце ясно
Ободрия, съживи.

